

sapientia Dei, quæ nihil aliud est, quod actus intelligendi ejus, est proxima ratio illius communicationis. Tertio denique quia non potest recte intelligi (maxime juxta opinionem eorumdem Thomistarum) actum intelligendi esse per modum actionis, ergo debet intelligi per modum principii, quia non potest cogitari tertium membrum, ut recte colligit Durandus. Antecedens declarabitur melius et probabitur respondendo ad argumenta.

4. Ad primum ergo ex Augustino imprimis respondeo, ibi magis loqui de intellectu humano, quam de divino. Et quamvis declaret virtutem Patris ad generandum per analogiam ad memoriam hominis fecundam, non est necesse, ut comparatio teneat in omnibus et in his præsertim, quæ involunt imperfectionem, hujusmodi autem est, quod memoria humana intelligatur fecunda, quatenus est in actu primo, et non quatenus jam est in actu secundo. Unde dico ulterius, intellectum, seu memoriam æterni Patris, etiam prout a nobis concipitur in actu primo esse fecundam: non tamen uno solo modo, sed quodammodo duobus. Nam primo est fecunda ad actum intelligendi quasi producendum, (ut loquitur Scotus) quia ut supra dixi, illum non realiter producit, sed a nobis concipitur, ac si produceret. Eadem vero memoria jam formata illo actu adhuc est fecunda, ut sit principium, quo realiter producitur verbum, quia, ut sæpe dixi, illud verbum non producitur ad intelligendum, sed ex intelligentia (ut sic dicam). Unde jam patet responsio ad 2. In hoc enim non est servanda similitudo inter productionem verbi humani, et divina, propter rationem dictam.

5. *Processio ad intra non est actio.* — Ad tertium, primo assero, in his productionibus divinis non intervenire veras et proprias actiones, ut recte sentit D. Thomas, 1 part., quæst. 41, art. 1, ad argumenta, et infra ex proposito declarabitur. Quia actio in suo conceptu et ratione formali includit imperfectionem et rationem dependentiæ, ut ex Metaphysica etiam suppono, et ita non potest attribui cum proprietate divinis personis. Ex quo facile respondetur ad argumentum, negando sequentiam: nam cum producitur Verbum divinum, verbi gratia, non mediat actio inter proximum principium quo et terminum, et ideo cum dicitur Verbum illud procedere per intellectum necessario videtur intelligendum tanquam per principium quo. In hoc autem comparatur et assimilatur verbo humano, quod sicut inter actionem intelligendi et verbum hominis nihil

mediat, ita neque inter actum intelligendi æterni Patris, et Verbum divinum, et quoad hoc dici potest ille actus intelligendi, se habere ad modum actionis. Sicut Thomistæ aiunt, volitionem creandi Dei, esse ipsam actionem creandi, quia non putant aliam actionem creandi mediate inter terminum et illam volitionem.

6. Adde vero ulterius, si præter illum actum intelligendi, aliquid potest a nobis intelligi per modum actionis ad intra solum esse illam, quam theologi vocant originem activam, ut est respectu Filii generatio, de qua, quid formaliter et realiter sit, infra dicturi sumus. Idem tamen auctores, cum quibus disputamus, fatentur, illam originem solum esse posse relationem personæ producentis, vel, ut alii volunt, relationem personæ productæ, quatenus intelligitur ut fluens a producente, quidquid autem horum dicatur, constat actum intelligendi non esse ipsam originem activam, quod et adversarii fatentur, et ex dictis ostendi potest, quia actus intelligendi non est relatio, nec in fieri, nec in facto esse, ergo actus intelligendi non est ipsa productio, vel actio, qualis in Deo cogitari potest, est ergo principium quotalis productionis.

CAPUT IX.

IN DEO TANTUM ESSE DUAS PROCESSIONES REALES.

1. Hæc veritas necessario præmittenda est ad concludendum numerum Personarum. Igitur in Deo esse duas reales processiones de Fide, est ex locis Joannis supra citatis, cap. 8 et 15, ubi et Filius a Patre, et Spiritus sanctus a Patre et Filio procedere dicitur. Quod etiam definitur in symbolo Nyceno, et Athanasii: constat autem distinctarum personarum distinctas esse processiones. Item una processio est ab una sola persona, altera est a duobus: ergo necesse est, ut inter se sint aliquo modo distinctæ. Denique, una est per intellectum; altera per voluntatem. Ostendimus enim processionem in Deo esse per actum immanentem naturæ intellectualis, in qua natura duplex est hujusmodi actus, non est autem major ratio propter quam sit in Deo processio secundum unum actum potius, quam secundum alium, ergo est processio secundum utrumque: sunt ergo duæ processiones. Atque ita ex his facultatibus distinguit illas D. Thomas, quæst. 27, art. 5, Henricus, quodlib. 6, quæst. 1, et in summa, art. 37, q. 7, et Adamus in 4, dist. 6, quæst. 1, et ibi alii theologi.

2. Ut autem hæc veritas magis explicetur, occurrit difficultas, quia intellectus, et voluntas in Deo non distinguuntur in re, sed ratione tantum, ergo neque actus intelligendi, et amandi, ergo inde non potest colligi major distinctio processionum quam rationis. Probatur consequentia, quia non est necessaria major distinctio inter terminos, quam inter potentias, vel actus: Neque videtur possibile, quod res aliqua per intellectum divinum producat, quæ non producat per voluntatem, cum in re idem actu sint, licet virtute distinguantur. Ergo idem dicendum est de processione, et de re producta.

3. *Quo sensu processiones sint duæ.* — Ad hanc ergo difficultatem explicandam advertendum est, dupliciter posse distingui has processiones, primo formaliter, seu quasi specificè in ratione processionum, secundo realiter, et uterque modus distinctionis, absolute loquendo de processionibus verus est, et certus. Prior pars de distinctione formali patet, quia processiones istæ in sua formalitate ita distinguuntur, ut una sit vera, et propria generatio, scilicet processio Filii: alia vero nullo modo sit generatio. Quod est certum de Fide, ut infra constabit, tractando de personis in particulari: ergo distinguuntur illæ processiones formaliter. Advertit autem et bene (mea sententia) Cajetanus, 1. p., quæst. 27, art. 1, has processiones sub hac ratione non ita esse primo diversas, seu distingui se totis (ut alias loquuntur Scotus, Durandus et Gabriel, in 4, dist. 13), quin habeant inter se aliquam convenientiam realem: addo etiam, et univocam. Conveniunt enim in communi ratione processionis realis ita perfectæ, ut nullam includant imperfectionem. Habet autem illa ratio communis ad modum transcendentis, sicut supra dixi de communi ratione personæ. Altera vero pars de distinctione reali constat ex distinctione terminorum, nam personæ procedentes per has processiones sunt realiter distinctæ secundum fidem, ut infra ex professo ostendemus: processiones autem, quæ tendunt ad terminos realiter distinctos inter se, etiam distingui necesse est.

4. Est autem ulterius advertendum, singulas processiones distingui a theologis in activas et passivas, unde comparari possunt, quoad hanc distinctionem, vel processiones activæ inter se, ut generatio et spiratio, vel processiones passivæ inter se, ut generari et spirari, vel activa ad passivam sibi respondentem, ut generare ad generari. Quod ergo in præsentem cer-

tum esse asserimus, solum est, processiones passivas inter se realiter distingui, quia hoc est necessarium ad distinctionem personarum. An vero inde sequatur realis distinctio inter productiones activas, vel sufficiat eminentes et virtualis, dicemus infra tractando de originibus, quia ad fundandum mysterium fidei non est necessarium, et multa necesse est prius disputare. Et idem dico de altera quæstione, quomodo inter se distinguantur processio activa et passiva. Præterea, inquiri potest, unde sumenda sit distinctio realis inter has processiones passivas, sed de hoc etiam infra dicendum est, tractando de distinctione personarum et præsertim Spiritus sancti a Filio. Nunc vero suppono, sumendam esse ex distinctione, seu oppositione originis, sine qua non potest esse aliqua realis distinctio intra Deum, ut postea videbimus.

5. *Solvitur difficultas.* — Ex his igitur dicendum est ad difficultatem propositam, quamvis actus intellectus et voluntatis Dei non habeant in re actualem distinctionem, sufficere eminentem et virtualement, ut una persona procedat per actum intellectus et non per actum voluntatis. Quod quidem est de fide certum, ut nunc supponimus ex dictis in superioribus capitibus et tractabitur latius lib. 8 et 9, ubi de verbo divino et Spiritu sancto disseremus. Ratione autem vix potest declarari, nedum convinci: satis vero nobis est, ostendere non repugnare. Quia licet omnia Dei attributa sint una simplicissima perfectio, vere ac formaliter continent, quidquid perfectionis in eis excogitari potest absque imperfectione. Sic ergo est in Deo tota perfectio intelligendi, ut non minus habeat suum proprium et adæquatum terminum per ipsam productum, quam si esset in re distincta a quacumque alia perfectione. Sic ergo dari potest, et datur in Deo quædam processio, quæ solum est per intellectum. Atque hinc ulterius sequitur, ut illamet persona, quæ procedit per intellectum, possit producere per voluntatem. Ex quo tandem fit, ut processio passiva per voluntatem sit realiter distincta a processione per intellectum, quia habet cum illa oppositionem originis.

6. *Processiones non esse plures quam duas.* — Secundo dicendum est, has processiones non esse plures, quam duas: quod etiam est de fide ex eisdem testimoniis, ex quibus credimus, solum esse in Deo duas personas procedentes. Ratio vero optima redditur a D. Thoma, quia hæc processiones sunt per actus proprios intellectualis naturæ in natura autem intellec-

tuali non sunt, nisi duæ facultates, et duo genera actuum immanentium, scilicet intellectus et voluntatis, ergo neque in Deo possunt esse plures processiones, quam duæ. Qua ratione utuntur etiam Alensis, 1 part., quæst. 17, memb. 7, Bonaventura, in 1, dist. 2, quæst. 4, Gabriel, distinct. 10, quæst. 1, Scotus, Richardus, Marsilius et Henricus, locis citatis in cap. 5, et optime probat non esse in Deo plures processiones distinctas quasi specificè. Posset autem quis cogitare, in unoquoque ordine illarum processionum posse dari plures. Sed in hoc etiam sensu de fide est, non esse plures: quia in Deo non sunt duo Patres, aut duo Filii, aut duo amores procedentes. Hoc autem multis etiam rationibus probat D. Thomas, citatis locis. Una vero est, quæ satisfacit, scilicet, quod unaquæque processio divina habet terminum sibi adæquatum, ut intellectio verbum, in quo representantur omnia, quæ per actum intelligendi Dei naturalem comprehendi possunt: ergo non potest talis processio quasi multiplicari numero intra eandem rationem formalem.

7. *Opinio Raymundi.*—Dices. Hac ratione probaretur non esse in Deo, nisi unicam processionem, quia illa est adæquata virtuti productivæ ad intra. Quod patet, quia illa productio est infinita, et ad illam requiritur virtus infinita, ergo adæquantur. Atque ita sensisse videtur Raymundus Lullus, cap. 11, citandus. Dixit enim, ad divinam perfectionem pertinere, ut intra Deum tantum sit unus actus *bonificandi*, id est, communicandi bonitatem, quia si essent plures, quilibet eorum esset limitatus. Unde ille non videtur agnoscere duas processiones, sed unam tantum. Imo putat illam sufficere ad Trinitatem personarum, et pertinere ad majorem perfectionem, ideoque non esse in Deo multiplicandos illos actus.

8. *Refellitur.*—Sed deceptus est valde et in periculosam sententiam incidit, si vera sunt, quæ de illo referuntur. Quia impossibile est, ut cum unica productione reali, salvetur numerum trium personarum, ut capite sequenti ostendemus. Impossibile item est, omnia salvare, quæ de hoc mysterio fides docet, ut quod Filius non producat se et producat Spiritum sanctum, et quod quædam productio Dei sit generatio, et alia non sit generatio, et quod una sit ab una tantum persona, alia a duabus. Ad argumentum ergo respondeo, negando sequelam, quia licet ad quamlibet processionem requiratur infinita perfectio, seu virtus productiva, quæ in processione qualibet habet adæquatum actum in ratione formali, et quasi specie talis

actus: non tamen habet adæquationem quasi extensivam et secundum rationem omnium actuum, quos ad intra habere potest: Sicut etiam ad producendam quamlibet creaturam ex nihilo requiritur infinita virtus Dei, et nihilominus non quælibet creatio est adæquatus actus illius potestatis. Sic ergo ad productionem Filii requiritur infinita perfectio et fecunditas divinæ naturæ: illa tamen non exhaustur (ut ita dicam) per illam solam processionem, quia non est adæquata utrique facultati (ut sic dicam) illius naturæ, scilicet intellectui et voluntati, unaquæque autem processio ex his est adæquata suo actui et ideo intra suam rationem formalem non multiplicatur.

9. Et confirmatur, nam si posset esse secundus Filius in divinis, vel ille procederet a solo primo Filio, et hoc dici non potest, quia secunda persona nihil potest producere, quod quod non producat prima, nec tertia sine prima et secunda, quia, ut supra declaravi, quæ ratione opera Trinitatis ad extra sunt indivisa, eadem productio ad intra necessario est communis omnibus personis, quæ secundum ordinem originis supponuntur ad talem processionem. Vel ille secundus Filius produceretur a solo Patre et hoc non, tum quia eadem ratione produceret Filios sine termino: tum etiam quia nulla ratio distinctionis realis inveniri posset inter tales Filios, qui dicerent respectum ad idem principium, et inter se non haberent oppositionem originis, tum denique, quia cum Pater non habeat, nisi unum actum intelligendi, non potest etiam habere, nisi unum verbum adæquatum. Vel denique talis secundus Filius procederet simul a Patre et primo Filio. Et hoc etiam repugnat excellentiæ et adæquationi primæ processionis cum suo termino, inde etiam sequeretur infinita multiplicatio similium processionum, quia nulla esset ratio sistendi in secunda, magis quam in prima, nec in tertia magis, quam in secunda, et sic de cæteris. Similesque rationes locum habent in processione per voluntatem. Non sunt ergo in Deo plures, quam duæ processiones. Neque in hoc nova difficultas alicujus momenti occurrit.

CAPUT X.

IN DEO ESSE TRES PERSONAS, ET NON PLURES.

1. *Probatur ex veteri Testamento.*—Hæc est conclusio in discursu totius libri intenta, estque veritas Catholica, insinuata olim in

veteri Testamento. Nam licet Epiphanius in Ancorato dicat, dualitatem personarum, scilicet, Patris et Filii a Prophetis esse prædicatam, Trinitatem vero in Evangelio esse declaratam: nihilominus sancti intelligunt, numerum trium personarum insinuatam esse in verbis Isaïæ 6: *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus exercituum.* Et similia verba habentur Apocalypsis 4, et in confessionem hujus mysterii illa usurpat Ecclesia in mysteriis Missæ et in illo celebri et antiquo trisagio: *Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus et immortalis*, de quo peculiare opus Damascenus scripsit. Similiter quoties in veteri Testamento Deus tripliciter nominatur, hoc mysterium indicari creditur, ut Deuter. 6: *Dominus Deus noster Deus unus est*, et Psalm. 67: *Benedicat nos Deus, Deus noster, benedicat nos Deus*, et adverti solet in voce, quæ secundo loco nominatur Deus, addi particulam *Noster*, ad indicandum mysterium incarnationis. De quibus et aliis locis multa Galatinus a principio libri secundi, ubi refert, antiquissimos interpretes Hebræos intellexisse, in his locis latere mysterium hoc.

2. *Ex novo testamento.*—Expressius docetur hæc veritas in novo Testamento, Matthæi, ultimo cap. *Baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.* Nam ut sancti advertunt et latius sequenti libro dicemus, si non omnes illæ personæ essent divinæ, non proponerentur æqualiter in prima fidei professione, et si essent plures, aliæ non omitterentur. Deinde Joannis 14 et sequentibus, multis verbis docet Christus hoc mysterium: ut illis, *Ego rogabo Patrem, et alium Paraclætum dabit vobis*, item 1, Joan. 5, est locus expressus: *Tres sunt qui testimonium dant in Cælo.* Nam illa præcisa numeratio habet vim exclusivæ et satis ostendit, eos, qui numerantur, esse distinctos. Et ideo hæretici conati sunt verba illa expungere a textu sacro: de fide tamen certum est esse canonica. Quod ex traditione late confirmat Bellarminus, lib. 1, de Christo, cap. 6, nobis autem nunc auctoritas Concilii Tridentini sufficit.

3. *Ex Conciliis.*—Tandem definita est hæc veritas a multis Conciliis post Nicænum, quæ infra referemus, cum traditione Pontificum et Sanctorum. Nunc sufficiat Dionysius, libro de Divinis nominibus, cap. 1, ubi Trinitatem vocat *Unitatem ter subsistentem*, eamque in Deo esse dicit, *propter divinæ fecunditatis in tribus personis expressionem.* Idem optime in e. 3, de Mystic. theologia, Martialis, Epistola 1,

cap. 10, Justinus Martyr, in expositione Fidei, Anasthasius Synaita, in libro 1, de rectis fidei Dogmatibus, in tom. 1 Bibliothecæ. *Trinitatem*, inquit, *dico, non essentialium, sed personarum*, Nazianzenus, orat. 32, ante medium, sic nominat personas: *Principii capers Principium, et id, quod est cum principio.*

4. *Ratio assertionis.*—Ratio ex dictis clara est. Nam in Deo est tantum una persona improducta, et sunt tantum duæ personæ productæ, quia sunt tantum duæ processiones, ergo sunt in Deo tres personæ et non plures. Aliter probavit hanc veritatem D. Thomas, 1 part., quæst. 30, art. 2, ubi Cajetanus laborat circa discursum D. Thomæ, et revera non satis expedit omnia, quæ ibi proponit, præsertim dubium primum. Breviter tamen, supponit ibi D. Thomas personas distingui per oppositionem relativam et non aliter: sub relativa autem oppositione includit etiam oppositionem originis, ut recte Cajetanus advertit. Ex hoc ergo principio concludit ex prima processione optime colligi duas personas in Deo, qui opponuntur origine. Rursus tacite subsumit nullam illarum personarum posse procedere per voluntatem, eo quod processio voluntatis sit posterior processione intellectus. Unde concludit, processionem passivam, ut est relatio, debere necessario distingui a duabus primis personis, et consequenter tertiam personam constituere, ultra quas non est alia, quia spiratio activa, cum non opponatur Patri aut Filio, ab eis non distinguitur.

5. *Ostensiones Raymundi refelluntur.*—Longe aliter colligebat hunc numerum personarum Raymundus Lullus ex sola summa perfectione divinæ bonitatis et distinctionis in Deo inventæ, hoc modo. In divina bonitate propter summam perfectionem est unus tantum actus bonificandi, et unus bonificans, et unus bonificabilis, ergo sunt tres personæ et non plures. Item in perfectissima rerum distinctione tantum est unum distinctum, et unum distinguibile, et unum distinguere per spirare et amare, ergo tres personæ. At hæc collectiones ridiculæ sunt et potius inde concluditur, tantum esse duas personas. Nam si persona producat dicitur bonificans, et producta dicitur bonificata, et illæ sunt unice, tantum sunt duæ personæ, nam actus bonificandi non est persona, sed origo vel activa, vel passiva, quæ non distinguitur in re a persona, quæ per illam producit, vel producitur. Præterea, si personæ sunt plures, impossibile est, distinctivum esse tantum unum, quia oportet esse plures pro-

prietates distinctivas personarum, et similiter impossibile est, esse unicum distinguibile, quia quaelibet persona distinguibilis est ab alia. Quod si distinctivum active sumitur pro persona producente et distinguibile passive, scilicet, pro producibili, profecto si hæc sunt unice, duæ tantum sunt personæ, quia *distinguere* non est persona, nec est veluti actio alicujus personæ, sed actus formalis proprietatum constituentium personas. Unde non est res ab illis distincta: nec tertia persona potest distinguere duas priores, quas supponit distinctas. Denique si non solus Pater, sed etiam Filius producit intra Deum, quomodo ibi tantum est unum distinctivum in dicto sensu? Et si non solus Filius, sed etiam Spiritus sanctus producitur, quomodo est tantum unum distinguibile? Illa ergo deductio et fundatur in errore unius processionis et plures alios involvit.

6. *Objectionibus occurruntur.* — Objectiones graviores contra Catholicam veritatem proponam tribus libris sequentibus. Nunc solum objicio, quia omnis numerus videtur Deo repugnare, quoniam numerus intrinsece includit compositionem, habet enim numerus unitatem aliquam et non simplicem, ergo compositam. Unde in omni numero est invenire totum et partem, quæ tamen non possunt intra Deum reperiri. Atque hinc etiam fit, ut omnis numerus sit major et perfectior quolibet unitate, et inferiori numero: quæ omnia Deo repugnant.

7. Occasione hujus objectionis tractant hic theologi, quid addat numerus supra res numeratas et quam habeat unitatem. Sed hæc in metaphysica tractantur. Ex qua ego suppono primo, unum supra entitatem solum addere negationem, seu indivisionem. Deinde sumo numerum, præsertim transcendentalem, ultra unitates nihil addere, nisi negationem, quod una non sit alia, quod etiam supponere videtur D. Thomas, d. quæst. 30, art. 3. Unde facile intelligitur non sequi compositionem ex hoc numero, nam si personæ considerentur, ut sunt unum in essentia, non sunt illud unum per compositionem, sed per summam identitatem personarum cum essentia, ut infra explicaturi sumus. Si vero considerentur personæ, ut distinctæ sunt, sic una non componit cum alia, nec numerus ille est aliquod compositum per modum unius, sed solum plures res simplices.

8. *Sit ne in Trinitate totum et pars.* — Ad illud vero de toto et parte, respondet D. Thomas, dict. quæst. 30, art. 1, ad 4, numerum

bifariam considerari, scilicet, abstracte et prout est in rebus numeratis. Et priori modo considerari in eo totum et partem, illud autem non esse inconveniens, quia numerus sic abstractus solum est per intellectum. Posteriori autem modo (inquit) in rebus creatis numerum et unitatem comparari, ut totum et partem, quia numerus est major quolibet unitate: in Deo autem non ita comparari, quia non est major tota Trinitas, quam quaelibet persona. Quæ responsio habet difficultatem, quia quod est de ratione numeri secundum se, convenire debet cuilibet numero contracto tanquam superius inferiori. Item, quia si sit sermo de majoritate (ut ita dicam) extensiva, quæ potius est pluralitas, etiam tres personæ divinæ sunt plures, quam una, vel duæ. Si autem sit sermo de majoritate intensiva, hæc nihil refert ad rationem numeri. Atque ita respondet Gabriel, in 1, d. 24, q. 2, art. 3, dub. 1, estque clara et sufficiens responsio.

9. Nec D. Thomas aliquid in re ipsa diversum docere voluit, sed corrigere modum loquendi, scilicet, ut in hoc numero absolute non concedamus totum et partem, quia illud vel indicat compositionem, vel excessum perfectionis respectu partis. Unde consequenter etiam docet, non esse hic simpliciter admittendum majus et minus, in quo excedit hic numerus omnes creatos. Sed cum addito potest dici major numerus. Est denique alia excellentia in hoc numero, quod non excludit omnem unitatem et identitatem rerum numeratarum, propter quod dicitur de Deo in Concilio Toletano 11, in Confessione fidei, *quod nec recedit a numero, nec comprehenditur numero.* Et Bernardus, lib. 5, de Consideratione, circa medium, vocat hunc numerum absque numero: *Sed habes* (inquit) *quid numeres, et quid non numeres, substantia una est, personæ tres sunt.* Atque hoc etiam modo intelligendus est Boetius, de Trinitate, cum ait: *Atque hoc vere unum est, in quo nullus est numerus, scilicet, qui non admittat naturæ unitatem.*

CAPUT XI.

NON POSSE INTELLECTUM CREATUM SINE DIVINA REVELATIONE TRINITATEM PERSONARUM IN DEO COGNOSCERE.

1. *Varii modi cognoscendi divina.* — Cum in hoc libro investigaverimus, an sit in Deo personarum pluralitas, et ostenderit ex principiis fidei, et illam esse, et quanta sit, non abs re

in fine illius explicamus, quomodo possit intellectus humanus, vel in universum intellectus creatus tanti mysterii cognitionem assequi. Totum enim hoc spectat ad exactam explicationem illius quæstionis, an sit in Deo Trinitas. Quæ ratione, tractando de mysterio Incarnationis, solet statim in principio similis quæstio tractari, de qua videri possunt, quæ in principio tertiæ partis scripsimus, multa enim possunt ad hunc locum accommodari. Quoniam vero aliqua cognoscuntur ab homine vel angelo per naturale lumen, absque revelatione divina, alia per Dei revelationem, ideo in hoc capite de priori modo cognoscendi, in sequenti de posteriori dicemus. Et quamvis Bernardus, l. 5, de Consideratione, cap. 3, tria membra distinguat, dicens: *Res divinas, tribus modis posse a nobis cognosci, intellectu, fide et opinione:* tamen hæc tria in quolibet duorum membrorum, quæ nos distinximus, locum habent, illaque veluti subdividunt. Nam sub *intellectu* comprehendit Bernardus omnem cognitionem evidentem, sub *fide* omnem cognitionem obscuram in auctoritate fundatam, sive certa, sive de se incerta sit, sub *opinionem* probabilem cognitionem cum formidine. Quibus tribus modis contingit, versari intellectum humanum circa res aliquas divinas, citra divinam revelationem, nam quædam intellectus cognoscit, seu evidenter scire potest, ut Deum esse, et sapientem esse, alia vel ex traditione hominum credere, vel conjectura probabilis assequi potest. Et circa ea quæ revelata sunt, potest eisdem tribus modis versari, vel per divinas revelationes, vel variis modis utendo revelatione divina, ut sequenti capite explicabimus.

2. *Prima opinio.* — Duæ igitur extremæ sententiæ hoc loco referri possunt. Una est, mysterium hoc esse, non solum supra, sed etiam contra rationem naturalem, quæ solet tribui Holkot in 1, distinct. 3. Ubi revera non ita loquitur. Potest autem ita suaderi. Quia vel plures personæ ita ponuntur in Deo, ut unaquæque sit Deus, vel ita, ut sola una sit verus Deus. Si hoc tantum posteriori modo agnoscantur, non est illud mysterium Trinitatis, de quo tractamus, et immerito dicuntur omnes illæ personæ esse in Deo, sed sola illa, quæ verus Deus est. Si autem ponantur priori modo, necessario involvendum est aliquid contra rationem naturalem: ergo. Probatur minor, quia vel illæ tres personæ habent tres divinitates, et sic erunt tres dii, contra naturalem rationem, vel habent unam tantum Deitatem, et sic necesse est, ut habeant tres personalitates in una

natura, quod non parum adversatur naturali rationi. Et præterea inquiri ulterius, an illæ personalitates sint res distinctæ a Deitate, et sic quaelibet persona Dei erit realiter composita ex personalitate et Deitate, quod est contra rationem naturalem, vel personalitas et Deitas sunt indistinctæ in re, et sic vel personæ non erunt distinctæ, et ita non erit vera Trinitas, vel personalitates ac personæ erunt idem unum tertio, scilicet, Deitati, et non inter se, quod est contra principium evidens lumine naturæ: *Quæ sunt eadem uni tertio, sunt idem inter se,* ita ut non possint plus distinguui, quam ab illo tertio distinguantur. Quod adeo apparet naturali lumine per se notum, ut humana ratio aliud non posse capere videatur.

3. *Secunda opinio.* — Alia sententia extreme contraria erit asserentium, posse hoc mysterium Trinitatis evidenti ratione demonstrari ab humano intellectu carente omni divina revelatione. Solet hæc sententia tribui Richardo de Sancto Vict., et Henrico, sed illi in alio sensu locuti sunt, ut capite sequenti ostendam. Videtur autem illius sententiæ fuisse Raymundum Lullum, qui in suis opusculis sæpe putat, se evidenter demonstrare hoc mysterium, et ita demonstrare: *ut per illas demonstrationes Gentilis et Paganus convincendus sit, si ad eas velit attendere, easque penetrare valeat.* Ita enim loquitur. Non explicat autem Raymundus, an intellectus humanus carens fide, et omni revelatione divina possit invenire illas demonstrationes, aut ita illas penetrare, ut convincatur. Affirmat vero (quod mirabile est) tam evidentem assensum generari de hoc mysterio per illas demonstrationes, ut assensum fidei circa illud excludat. Totum autem hoc solum probat Raymundus afferendo rationes, quas demonstrationes vocat. Summa vero et fundamentum omnium discursuum ejus est, quia in Deo est bonitas, ergo est actus bonificandi, ergo est bonificans (sic loquitur) et bonificatum seu bonificativum et bonificabile, ergo est concordia inter bonificatum et bonificabile in actu bonificandi, ergo est distinctio inter illa tria, quia concordia non est nisi inter distincta. Ergo illa tria sunt tres personæ in Deo. Et inde procedit, inferendo illas tres personas necessario esse Patrem et Filium et amorem, quia hoc spectat ad summam perfectionem divinæ bonitatis, ut late prosequitur Vasquez, 1 part., disput. 133, apud quem hæc legi, libros enim hujus auctoris videre non valui.

4. *Secti opinio.* — Ultimo potest hoc loco referri quædam sententia Scoti 4, distinct. 49,

